

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4683/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Паповић, адвокат из ..., против тужене „BANCA INTESA“ АД из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1474/19 од 20.08.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1474/19 од 20.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1474/19 од 20.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1618/18 од 27.05.2019. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је одредба Уговора о кредиту број .., закључен 29.07.2016. године између парничних странака у члану 3. тачка 5. обавезних елемената уговора о кредиту у делу који гласи: „накнада банке – фиксна – 12.000,00 РСД једнократно,“ ништава и не производи правно дејство. Обавезана је тужена да тужиљи плати на име стицања без основа 12.000,00 динара, са законском затезном каматом од 02.08.2016. године. Обавезана је тужена да тужиљи плати на име трошкова парничног поступка 52.260,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1474/19 од 20.08.2019. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1618/18 од 27.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој правној ствари тужбени захтев тужиље је усвојен и утврђено да је ништава одредба Уговора о кредиту за пољопривредну делатност који је закључен 29.07.2016. године између тужене банке и тужиље као корисника кредита и то у делу обавезних елемената уговора о кредиту (прилог 1. Уговора) којим је одређено да су трошкови обраде кредитног захтева у висини од 2% од износа одобреног кредита, што је укупно 12.000,00 динара и плаћа се пре пуштања кредита у течај, фиксно једнократно. Тужена није доказала на шта се односе трошкови фиксне накнаде за обраду кредитног захтева од 12.000,00 динара од износа кредита који су тужиоцу наплаћени, као и који су то стварни трошкови тужене за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у течај. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиоца, као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Стога Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета

спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 03.12.2018. године, са захтевом за утврђење делимичне ништавости уговора о кредиту за пољопривредну делатност, као и за исплату стеченог без основа. Вредност предмета спора је 12.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић